

Arrest

nr. 349 494 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is geboren in 1999 te Gent tijdens het huwelijk van zijn ouders. Zijn ouders waren in België gekend onder hun valse identiteit, deze valse identiteit werd overgenomen in de geboorteakte van verzoeker. Op het ogenblik van de geboorte van verzoeker hadden zijn ouders een verzoek om internationale bescherming hangende. Dit verzoek werd geweigerd.

Op 21 februari 2000 dienen de ouders van verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 februari 2000 wordt ten aanzien van de ouders van verzoeker een beslissing genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 24 januari 2000 dienen de ouders van verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 24 augustus 2001 wordt de moeder van verzoeker en haar kinderen toegelaten tot verblijf.

Op 19 juni 2000 is de vader van verzoeker overleden.

Op 21 april 2009 wordt aan de moeder van verzoeker en haar kinderen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Inmiddels was aan het licht gekomen dat de ouders van verzoeker een valse identiteit hadden opgegeven.

Op 15 december 2009 dient verzoeker samen met zijn moeder en zus een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 12 december 2013 wordt deze aanvraag ongegrond bevonden.

Op 30 juni 2016 dient verzoeker samen met zijn moeder een verzoek om internationale bescherming in. Zijn moeder kwam niet opdagen voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zodat zij wordt geacht afstand te hebben gedaan van haar verzoek om internationale bescherming.

Op 7 september 2016 wordt aan de moeder van verzoeker en haar kinderen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In 2017 wordt verzoeker meerderjarig.

Op 9 maart 2020 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven.

Op 5 oktober 2022 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven.

Op 5 oktober 2022 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

Op 27 januari 2023 wordt de aanvraag van de moeder van verzoeker voor een duurzaam verblijf ingewilligd, de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris geeft de stad Gent de instructie om de moeder van verzoeker in het bezit te stellen van een F⁺-kaart.

Op 27 januari 2026 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de bestreden akte, die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 27.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: H. (...)

voornaam: M. Z. H. (...)

geboortedatum: (...).1999

geboorteplaats: Gent

nationaliteit: Irak

In voorkomend geval, alias: A. M. (...) °(...).1999

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd op 26.12.2022 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel behoudens de voorhechtenis vanwege gewone diefstal en voor diefstal met braak, inklimming en het gebruik van valse sleutels. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met gebruikmaking van een gestolen sleutelbos kledingcontainers had leeggemaakt. Het nadeel dat de slachtoffers hierdoor leden, liep op in de duizenden euro's. Deze feiten getuigen van een zwaar gebrek aan normbesef, waartoe de maatschappij moeten worden beschermd. De handelswijze van betrokkene geeft blijk van volkomen gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht, dat de openbare veiligheid in gevaar brengt. Systematische diefstallen met het oog op snel en gemakkelijk geldwinst ondergraven het maatschappelijke weefsel en de openbare veiligheid. De lichtzinnigheid en het sprekend gemak waarmee tot de feiten werd overgegaan, geven blijk van een gebrek aan normbesef dat op zich reeds doet vrezen voor herhaling. Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Daarnaast werd ten laste van betrokkene op 27.01.2026 een proces-verbaal opgemaakt door PZ Gent vanwege economische overtredingen.

Betrokkene verklaart dat hij in België geboren is en reeds zijn hele leven in België verblijft. Dit stemt overeen met hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Betrokkene werd geboren in België en heeft als minderjarige gedurende meerdere jaren over legaal verblijf in België beschikt. Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht echter in 2013. Betrokkene ondernam sinds hij meerderjarig is geworden geen enkele poging om zijn onwettig verblijf in België te regulariseren.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder, zus, tante nonkel en nog verre familieleden in België wonen. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Betrokkene levert geen enkel bewijs van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn familieleden. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart geen partner of minderjarige kinderen in België te hebben.

Bovendien het feit dat betrokkenes familieleden in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland, § 54).

Hoewel betrokkene in 1999 in België werd geboren en gedurende veertien jaar over een legaal verblijf heeft beschikt, kan dit op zich geen grond vormen voor een verblijfsrecht of een bijzonder beschermingsstatuut.

Het verblijfsrecht van betrokkene werd in 2013 beëindigd, waarna hij tot op heden zonder geldige verblijfsrechtelijke titel op het grondgebied verbleef. Het louter feit dat betrokkene sinds zijn geboorte onafgebroken in België heeft verbleven, volstaat volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet om een duurzaam privé- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te doen ontstaan dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen verhinderen (zie o.m. RvV nr. 112.529 van 17 april 2013; RvV nr. 166.784 van 28 februari 2017). De duur van het verblijf kan slechts in aanmerking worden genomen voor zover zij gepaard gaat met een aantoonbare en substantiële integratie, hetgeen impliceert dat betrokkene zich houdt aan de geldende rechtsregels. Uit de feiten die aan hem worden toegeschreven, alsook uit het uitblijven van iedere poging om zijn administratieve situatie te regulariseren sinds 2013, blijkt dat hij deze integratievereisten niet vervult. Het langdurig illegaal verblijf, dat uitsluitend voortvloeit uit de eigen keuze van betrokkene om zich aan de vreemdelingenwetgeving te onttrekken, kan dan ook niet in zijn voordeel worden aangevoerd.

Het wordt niet ontkend dat betrokkene ongetwijfeld banden in België heeft ontwikkeld tijdens zijn kindertijd in legaal verblijf en deze mogelijk heeft verdergezet nadat zijn legaal verblijf werd beëindigd. Ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft, waarvan 14 jaar in legaal verblijf, en aldus banden ontwikkeld heeft in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt uit de verklaringen van betrokkene en een lezing van het administratief dossier niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigd. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert, en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Daarnaast, het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene ondernam als meerderjarige ook geen enkele poging om zijn verblijf in België te regulariseren. Bijgevolg verblijft betrokkene reeds sinds 2013 op illegale wijze op het grondgebied. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welkpriveleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RvV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 2013 onwettig in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds hij meerderjarig is geworden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 9.03.2020 en 5.10.2022 die hem betekend werd op 9.03.2020 en op 26.12.2022. Dit laatste bevel om het grondgebied te

verlaten werd aan betrokkene herbevestigd op 22.07.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 26.12.2022 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel behoudens de voorhechtenis vanwege gewone diefstal en voor diefstal met braak, inklimming en het gebruik van valse sleutels. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met gebruikmaking van een gestolen sleutelbos kledingcontainers had leeggemaakt. Het nadeel dat de slachtoffers hierdoor leden, liep op in de duizenden euro's. Deze feiten getuigen van een zwaar gebrek aan normbesef, waartoe de maatschappij moeten worden beschermd. De handelswijze van betrokkene geeft blijk van volkomen gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht, dat de openbare veiligheid in gevaar brengt. Systematische diefstallen met het oog op snel en gemakkelijk geldwinst ondergraven het maatschappelijke weefsel en de openbare veiligheid. De lichtzinnigheid en het sprekend gemak waarmee tot de feiten werd overgegaan, geven blijk van een gebrek aan normbesef dat op zich reeds doet vrezen voor herhaling. Rekening houdend met de precare administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Daarnaast werd ten laste van betrokkene op 27.01.2026 een proces-verbaal opgemaakt door PZ Gent vanwege economische overtredingen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, aangezien hij in België geboren is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 2013 onwettig in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds hij meerderjarig is geworden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 9.03.2020 en 5.10.2022 die hem betekend werd op 9.03.2020 en op 26.12.2022. Dit laatste bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene herbevestigd op 22.07.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 26.12.2022 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel behoudens de voorhechtenis vanwege gewone diefstal en voor diefstal met braak, inklimming en het gebruik van valse sleutels. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met gebruikmaking van een gestolen sleutelbos kledingcontainers had leeggemaakt. Het nadeel dat de slachtoffers hierdoor leden, liep op in de duizenden euro's. Deze feiten getuigen van een zwaar gebrek aan normbesef, waartoe de maatschappij moeten worden beschermd. De handelswijze van betrokkene geeft blijk van volkomen gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht, dat de openbare veiligheid in gevaar brengt. Systematische diefstallen met het oog op snel en gemakkelijk geldwinst ondergraven het maatschappelijke weefsel en de openbare veiligheid. De lichtzinnigheid en het sprekend gemak waarmee tot de feiten werd overgegaan, geven blijk van een gebrek aan normbesef dat op zich reeds doet vrezen voor herhaling. Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast werd ten laste van betrokkene op 27.01.2026 een proces-verbaal opgemaakt door PZ Gent vanwege economische overtredingen.

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

Betrokkene heeft sinds hij meerderjarig is geworden geen enkele poging ondernomen om zijn onwettig verblijf in België te regulariseren. Hij verblijft bijgevolg reeds sinds 2013 onwettig op het grondgebied.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. (...), K, attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Gent en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, H., M. Z. H. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 27.01.2026. (...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 27 januari 2026 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nummer 358 079.

Op 26 februari 2026 wordt verzoeker vrijgesteld.

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 27 januari 2026, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het thans voorliggende beroep worden afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot terugleiding naar de grens

In de beschikking van 11 maart 2026 werd aan de beide partijen de volgende vraag gesteld:

“(…) Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidige beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging. (...)”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak.

Op 1 april 2026 heeft de verweerder, in antwoord op de vraag in de hierboven vermelde beschikking, de Raad geïnformeerd dat verzoeker op 26 februari 2026 werd vrijgesteld.

De met de thans bestreden akte beoogde gedwongen verwijdering werd zodoende geannuleerd. Dit houdt onmiskenbaar in dat de verweerder de beslissing om verzoeker “zonder verwijf” te doen terugleiden naar de grens niet langer handhaaft zodat de beslissing tot terugleiding naar de grens impliciet, doch zeker, is opgeheven.

De op 27 januari 2026 getroffen beslissing tot terugleiding naar de grens sorteert thans derhalve geen enkel rechtsgevolg meer.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat deze of gene beslissing de rechtstoestand van verzoeker nog beïnvloedt, hetgeen in casu niet blijkt (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep, wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft, onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“4.1.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de omstandigheden waarin verzoeker werd aangetroffen en de redenen waarom hem een bijlage 13septies en bijlage 13sexies werden opgelegd, in verwijzing naar de schending van de openbare orde.

Er wordt verwezen naar het feit dat ten laste van verzoeker een proces-verbaal werd opgesteld op 27/01/2026 vanwege ‘economische overwegingen’.

Verzoeker betwist deze feiten ten stelligste.

Bovendien dient te worden benadrukt dat nog geen enkel gevolg werd gegeven aan dit PV. Verzoeker is op heden dus ook nog niet veroordeeld voor deze feiten en geniet het vermoeden van onschuld.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de veroordeling door de correctionele rechtbank Dendermonde op 26/12/2022, waarbij verzoeker een straf met volledig uitstel kreeg. Ook hier motiveerde de rechter dat alhoewel verzoeker schuld trof, het gevaar voor de openbare orde niet van die aard is dat een

vrijheidsstraf moest worden opgelegd. Ondertussen volgt verzoeker de opgelegde voorwaarden minutieus. Ook hiervan kan geen gevaar voor de openbare orde worden gemaakt.

Verzoeker verwijst in dit licht naar het arrest Zh. En O. van het Hof van Justitie waarin wordt benadrukt dat er steeds in concreto moet worden nagegaan of er een gevaar is voor de openbare orde en dat hierbij ook andere gegevens zoals ook de aard en de ernst van de feiten mee in rekening moet worden gebracht.

Het mag duidelijk zijn dat DVZ louter melding maakt van deze feiten 'dewelke de openbare orde schenden' pour les besoins de la cause.

Zo vormt verzoeker helemaal geen actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, in al de jaren dat verzoeker reeds in België verblijft kan geen enkel ernstig misdrijf of ernstig feit dat de openbare orde schendt worden aangehaald, noch is werd hij hiervoor eerder veroordeeld.

In elk geval kan niet ernstig beweerd worden dat het verdacht worden van 'economische inbreuken' (zonder verwijzing naar enige concrete overtreding van het strafwetboek) een ernstige schending van de openbare orde kan vormen, te meer deze niet bewezen is, verzoeker hiervoor niet werd veroordeeld en de aard van de feiten niet ernstig te noemen is in de zin van een bedreiging vormen voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Ten slotte is de veroordeling van 2022 niet langer relevant om een actueel oordeel te vellen over enig gevaar voor de openbare orde, temeer nu verzoeker een straf met uitstel kreeg en deze voorwaarden correct heeft nageleefd.

4.2. m.b.t. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet (reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten) en het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet (reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan).

Artikel 7 bepaalt :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

....

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan."

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren .

De dienst vreemdelingenzaken kan een vreemdeling terug naar de grens leiden, maar heeft hier geenszins een verplichting. Zij dient dit dan ook uitgebreid te motiveren, gelet op de discretionaire bevoegdheid.

De aanhouding is enkel aan de orde, indien geen minder dwingende maatregelen doeltreffend zijn. Bijgevolg dient er ook gemotiveerd te worden, waarom er geen minderverregaande maatregelen aan de orde zijn.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissingen en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van de verzoeker. Noch motiveert ze afdoende waarom ze overgaat tot huidige verregaande maatregel.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert simpelweg dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort of geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en dat tevens gelet op zijn gedrag er geacht wordt dat hij de openbare orde of nationale veiligheid zou kunnen schaden.

Verzoeker werd hieromtrent niet gehoord!

Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker de Jordaanse nationaliteit heeft, en dus niet – zoals verkeerdelijk wordt voorgesteld in de bestreden beslissing(en) – de Irakese. Verzoeker kan dus onmogelijk worden teruggestuurd naar een land waarvan hij de nationaliteit niet bezit.

Verzoeker is geboren in België en heeft zijn leven hier in België opgebouwd.

Verzoeker is thans 26 jaar oud, is in Gent geboren en woont hier al heel zijn leven. Zoals in de beslissing aangehaald, woont verzoeker samen met zijn moeder (vader is reeds overleden), zus, tante, nonkel en andere familieleden.

Verzoeker heeft gedurende 14 jaar legaal in België verbleven. Aan zijn legaal statuut kwam een einde omwille van de gepleegde identiteitsfraude van zijn ouders. Een gegeven dat hem evident niet kan worden verweten.

Gelet op deze manifeste, oprechte en reële banden met België alsook de noodzakelijke stappen die verzoeker heeft gezet om zijn situatie te regulariseren, kan onmogelijk worden gesteld dat verzoeker geen moeite doet om zich in regel te stellen in België.

De moeilijkheden die op heden op zijn pad liggen om zijn nationaliteit te bewijzen in Jordanië, zijn niet aan zijn inzet te wijten, doch eerder aan de langdurige procedureslag die noodzakelijkerwijs moet gevoerd worden in navolging van de fraude door zijn vooroverleden vader.

Zo werd naar aanleiding van de veroordeling van zijn moeder voor fraude in het kader van de opgegeven identiteit (zijn vader was intussen reeds overleden) de geboorteakte van verzoeker een eerste keer aangepast in 2016 wat betreft de correcte identiteit van zijn moeder. Vervolgens heeft verzoeker ontzettend veel (administratieve) stappen moeten ondernemen teneinde zijn juiste identiteit (ten aanzien van zijn vader) verder te staven en te bewijzen teneinde dit ook recht te zetten.

De gerechtelijke procedure hiervoor werd aangevat in mei 2020, doch er ontbraken op dat ogenblik nog heel wat (legalisaties van) documenten. Bovendien diende ook nog een DNA onderzoek te worden uitgevoerd met een persoon waarvan de afstamming ten aanzien van de ouders reeds vast stond, dit gebeurde met zijn zus H. H. (...).

Uiteindelijk werd bij vonnis van de familierechtbank te Gent deze verbetering van zijn identiteit doorgevoerd dd. 2/05/2024. (zie stuk 3)

Dat hieruit eveneens duidelijk blijkt dat het in elk geval niet klopt dat verzoeker de Irakese nationaliteit heeft.

Evenwel was ook dat nog niet het eindpunt voor verzoeker.

Zijn volledige gezin en familie zijn intussen allemaal al geregulariseerd, doch hij diende nog op basis van zijn correcte identiteit een nieuw paspoort te bekomen uit Jordanië. Ook dit blijkt heel wat voeten in de aarde te hebben, dit omdat verzoeker in België is geboren, zelf nooit in Jordanië heeft gewoond, en ook geen netwerk heeft om hem hierin bij te staan.

Pas met een correct paspoort kan verzoeker het nodige ondernemen teneinde zijn verblijf hier ook te regulariseren. Verzoeker wenst niets liever dan zijn leven eindelijk terug in handen te kunnen nemen.

Er dient hierbij te worden benadrukt dat hij evident niet zélf heeft gekozen voor deze situatie en er wel degelijk alles aan doet om dit recht te zetten.

Verzoeker ondernam hiervoor reeds meerdere pogingen, en voert op heden een procedure in Jordanië om een paspoort te bekomen (zie stuk 5)

Dat het in elk geval niet klopt dat verzoeker geen inspanningen levert om zijn verblijf te regulariseren.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de motivering van DVZ absoluut tekortschiet, manifest onzorgvuldig is en dat verzoeker aldus niet deugdelijk werd gehoord. Mocht dat wel het geval zijn geweest had hij kunnen

toelichten dat hij samenwoont met zijn moeder en aldus van haar afhankelijk is. Ook had hij toelichting kunnen geven omtrent zijn identiteit en de ondernomen stappen teneinde zijn verblijf te regulariseren.

Van de verzoekende partij kan niet verlangd worden het enige land waar hij gewoond heeft, alsook de enige familie die hij heeft gehad, te moeten achterlaten.

De beslissing is dan ook absoluut onzorgvuldig en onredelijk te noemen, en dient te worden vernietigd.

De Dienst Vreemdelingenzaken laat na hieromtrent deugdelijk te motiveren.

Verweerster oordeelt dat er in hoofde verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan. Doch, het risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn;

“Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken. Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene. Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld.”

(Kamer 2016-2017 2548/1 p16)

en kan slechts worden vastgesteld na een individueel onderzoek (RVV 9.12.2015 ; RVV 4.09.2017). Rekening houdend met een aantal objectieve criteria maar ook met alle omstandigheden eigen aan elk geval.

Verweerster verwijst naar slechts volgende objectieve omstandigheden:

- Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker zijn verblijf heeft trachten te regulariseren ;

Verweerster gaat echter volledig de mist in alwaar zij nalaat de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker in acht te nemen. Zeker nu blijkt dat verzoeker wél alles in het werk stelt zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker woont al zijn hele leven in België, alwaar hij school heeft gelopen, de taal spreekt en waar zijn enige familie woont. Hij woont bovendien samen met zijn moeder en haar gezin. (zie stuk 6) Hiermee werd op geen enkele manier rekening gehouden.

“Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn.

Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken”

(Kamer 2016-17, 2548/1, p 19-20)

De objectieve criteria die in aanmerking genomen worden volstaan dus op zichzelf niet om tot een risico op onderduiken vast te stellen!

De beslissing dient te worden vernietigd.

4.3. Schending artikel 8 EVRM

Zoals reeds aangehaald betreft huidige beslissing een schending van meerdere rechten, dewelke het gezinsleven waarborgen.

Onder andere is er sprake van een schending van het artikel 8 E.V.R.M.

Het gezin wordt gevormd door verzoeker en de rest van de familie, zoals de moeder, zus, tante, nonkel en andere verwanten van verzoeker in België.

Zij vormen evident een gezinscel, doch hier werd geen rekening mee gehouden door DVZ. Concreet motiveren zij dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat, noch dat verzoeker dit aannemelijk maakt.

Evident had verzoeker hier wel argumenten kunnen aanbrengen, maar DVZ liet na hem hieromtrent te horen.

Bovendien kan onmogelijk gesteld worden dat de enige veroordeling in 2022 opweegt tegen de gezinsbanden die verzoeker heeft in België, alsook het feit dat hij hier is geboren en nooit in Jordanië (laat staan Irak?) is geweest. De beslissing is manifest onredelijk.

De gezinscel van verzoeker dient bijgevolg beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M.

Verder kan verzoeker de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. toelichten.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Het waarborgen van een recht op eerbieding van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het E.V.R.M.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gezinsleven niet enkel gewaarborgd wordt door artikel 8 E.V.R.M., maar ook door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Dit Handvest heeft directe werking in België en dient bijgevolg ook gerespecteerd te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.’

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten geen individueel oordeel geveld, doch wel een stereotype beslissing afgeleverd.

Er dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Verzoeker woont samen met zijn moeder en haar gezin en is derhalve evident afhankelijk van zijn gezin gelet op zijn precare situatie. (zie stuk 6)

Opnieuw verwijst verzoeker hier dienstig naar het arrest van het Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat een beoordeling dient te worden gemaakt van de aard en de ernst van de feiten waarvan een persoon verdacht wordt.

Bovendien benoemt verzoeker nog andere humanitaire redenen zoals zijn familiale omstandigheden dewelke DVZ in rekening had moeten nemen bij het nemen van een beslissing.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

De motivering vindt bovendien geen grondslag in het administratief dossier.

Er kan dus niet ernstig worden voorgehouden dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

DVZ stelt bovendien dat verzoeker afkomstig zou zijn van Irak. Men kan evenwel, gelet op het bovenstaande, verzoeker onmogelijk terugsturen naar Irak daar hij daar de nationaliteit niet van heeft.

4.4.. m.b.t. de beslissing tot terugleiding naar de grens

Zoals hoger uiteengezet waarborgt het zorgvuldigheidsbeginsel dat de beslissingen op een zorgvuldige wijze worden voorbereid en gebaseerd zijn op correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat verweerder de jure en de facto een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel garandeert dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Ook bij de beslissing tot terugleiding werden deze beginselen en verplichtingen niet gerespecteerd door de verweerder. De vernietiging van de beslissing dringt zich op.

Risico op onderduiken als reden voor terugleiding wordt niet afdoende/deugdelijk gemotiveerd

In de gevallen waarin een bevel wordt afgegeven zonder termijn kan verweerder tevens beslissen om de betrokkene terug te leiden naar de grens (artikel 7 Vw tweede lid juncto artikel 74/14 Vw).

De beslissing tot terugleiding is een individuele beslissing is waartegen een annulatie- en/of schorsingsberoep openstaat (RVV 8.02.2018).

Terugleiding is ter zake mogelijk navolgende gevallen:

“ 1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of; 4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]1”

(art. 74/4 §3 Vw)

Verweerder beroept zich op het risico op onderduiken en opnieuw op hogervermelde objectieve criteria die op een risico tot onderduiken kunnen wijzen.

Hierboven werd uiteengezet dat de motieven waarop verweerster zich steunt om tot een risico tot onderduiken te besluiten ondeugdelijk zijn daar zij heeft nagelaten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker bij de beoordeling te betrekken.

Verzoeker woont al zijn hele leven in België, alwaar hij school heeft gelopen, de taal spreekt en waar zijn enige familie woont. Hij woont bovendien samen met zijn moeder en haar gezin. Hiermee werd op geen enkele manier rekening gehouden.

Minstens werden de motieven niet opgenomen in de beslissing waardoor de motiveringsplicht evident werd geschonden.

Ook de beslissing tot terugleiding dient te worden vernietigd.

4.5. Motiveringsplicht

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen voortvloeiend uit een degelijk onderzoek, rekening heeft gehouden, quod non. Er is immers geen sprake van een degelijk onderzoek, noch van enig hoorrecht van verzoeker.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing die niet afdoende ingaat op verzoekers uitzonderlijke verblijfssituatie geeft aldus aanleiding om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet proportioneel is, noch gebaseerd is op alle feitelijkeheden eigen aan het dossier van verzoeker.

De bestreden beslissing dient ingetrokken te worden.

4.6. Besluit

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met alle feitelijkeheden van het administratief dossier.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het rechtszekerheids- en evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Zij houdt enkel rekening met de elementen die voordelig zijn voor haar, doch laat na om concreet te motiveren omtrent het privé- en gezinsleven van verzoeker dat zich op heden in België bevindt.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

4.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt op het verzoekschrift:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet;*
- de materiële en formele motiveringsplicht;*
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;*
- de artikelen 3 en 8 EVRM;*
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het hoorrecht.*

Uit de toelichting bij het middel blijkt dat verzoeker zich eveneens beroept op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het enig middel argumenteert verzoeker dat ten onrechte reeds werd besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat ten onrechte verwezen wordt naar het proces-verbaal van 27.01.2026 vanwege economische overtredingen omwille van het vermoeden van onschuld en dat de veroordeling van 2022 een straf met uitstel betreft.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt om welke redenen de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) .

Verweerder laat gelden dat de eerste bestreden beslissing werd genomen conform artikel 7, eerste lid, 1 en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”

Verwerende partij merkt verder op dat de bestreden beslissing niet enkel op basis van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet werd genomen, maar tevens op basis van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Zoals vastgesteld werd in verschillende administratieve rapporten verbleef verzoeker immers in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen: (...).”

Verzoekende partij betwist niet dat hij niet in het bezit is van de vereiste documenten, hetgeen op zich reeds een determinerend motief vormt.

Verzoeker betwist aldus wel dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In eerste instantie meent verzoeker dat niet verwezen kan worden naar het proces-verbaal van 27.01.2026, gezien nog geen enkel gevolg werd gegeven aan dit PV en hij het vermoeden van onschuld zou genieten.

De verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

“In zoverre verzoeker zich beroept op het vermoeden van onschuld en benadrukt dat hij nog niet strafrechtelijk werd veroordeeld, merkt de Raad op dat dit gegeven niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond

van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze, op basis van de door de politiediensten van Gent gedane vaststellingen, heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.” (RvV nr. 326.979 dd. 20.05.2025)

“Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het vermoeden van onschuld. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een administratieve beslissing vormt op verblijfsrechtelijk vlak die geen uitspraak doet over schuld of onschuld. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om na te gaan of het gevaar voor de openbare orde verantwoordt dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd. In dit verband kan de verwerende partij een eigen onderzoek voeren naar de feiten en het gedrag van verzoekster en de nodige verblijfsrechtelijke maatregelen treffen zelfs indien verzoekster nog niet voor bepaalde feiten werd veroordeeld. »
(RvV nr. 318.280 van 11 december 2024)

Verzoeker trekt hier een ongeoorloofde parallel tussen het strafrecht en het vreemdelingenrecht.

Zie in die zin:

“Er moet ook worden benadrukt dat verzoeker niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Dat de onderzoeksrechter een verdere voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare veiligheid – waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden – houdt niet in dat verweerder het gegeven, dat verzoeker in verband wordt gebracht met zwaarwichtige strafbare feiten, niet langer zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Verweerder beschikt ter zake over een eigen beoordelingsbevoegdheid en is hierbij niet gebonden door de beoordeling van de onderzoeksrechter inzake het al dan niet handhaven van de voorlopige hechtenis. Verwerende partij mag een eigen beoordeling doen binnen het domein van het vreemdelingenrecht op basis van de voorliggende feiten.” (RvV nr. 273 516 van 31 mei 2022)

Vervolgens telt verzoeker dat de veroordeling van 2022 niet langer relevant zou zijn om een actueel oordeel te vellen over enig gevaar voor de openbare orde.

Verweerder laat gelden dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak aan de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

Hierbij weze opgemerkt “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29).

In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (cf. EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

“In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij de inbreuken heeft gepleegd die werden opgesomd in de bestreden beslissingen. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het gegeven dat verzoeker inmiddels de gevangenis heeft verlaten, doet hieraan geen afbreuk: verzoeker is vrijgekomen op 28 oktober 2019 “mits borg [...] + BGV + IRV”. Dit gegeven impliceert geenszins dat de verwerende partij de initiële aanhouding voor weerspanningheid, deelname aan bendevoering, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels niet langer kan betrekken bij zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. In de mate dat verzoeker er nog op wijst dat hij na zijn veroordeling in

2012 nog een machtiging tot verblijf kreeg, zodat niet kan worden verwezen naar deze veroordeling, kan hij niet worden gevolgd: uit de voormelde feiten kon de verwerende partij afleiden dat verzoeker zich niet heeft laten afschrikken door een eerdere veroordeling en de gevolgen daarvan om nieuwe feiten te plegen in 2019, zodat hij niet aantoonbaar dat niet in alle redelijkheid zou kunnen worden vastgesteld dat er ernstig gevaar bestaat op recidive, ook door het lucratief karakter van de feiten, en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.” (RvV nr. 233.402 dd. 02.03.2020) (eigen markering)

Verweerder wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt de gemachtigde van de Minister rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, waarbij met name zeer uitdrukkelijk werd gemotiveerd op welke gronden werd besloten dat verzoeker door zijn gedrag geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden.

Specifiek voor wat betreft de vaststelling dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde, motiveerde de gemachtigde van de Minister inderdaad als volgt:

“Betrokkene werd op 26.12.2022 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel behoudens de voorhechtenis vanwege gewone diefstal en voor diefstal met braak, inklimming en het gebruik van valse sleutels. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met gebruikmaking van een gestolen sleutelbos kledingcontainers had leeggemaakt. Het nadeel dat de slachtoffers hierdoor leden, liep op in de duizenden euro's. Deze feiten getuigen van een zwaar gebrek aan normbesef, waartoe de maatschappij moeten worden beschermd. De handelswijze van betrokkene geeft blijk van volkomen gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht, dat de openbare veiligheid in gevaar brengt. Systematische diefstallen met het oog op snel en gemakkelijk geldwinst ondergraven het maatschappelijke weefsel en de openbare veiligheid. De lichtzinnigheid en het sprekend gemak waarmee tot de feiten werd overgegaan, geven blijk van een gebrek aan normbesef dat op zich reeds doet vrezen voor herhaling. Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast werd ten laste van betrokkene op 27.01.2026 een proces-verbaal opgemaakt door PZ Gent vanwege economische overtredingen.”

Uit de voormelde motieven blijkt dat de gemachtigde van de Minister duidelijk rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker. Verzoeker ontkent deze feiten overigens op geen enkele manier.

Hij stelt louter dat er geen sprake zou zijn van een ernstige reden van openbare orde en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Verzoekende partij maakt een schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dan ook terecht zou zijn (quod non), dan nog dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

Waar verzoeker nog verwijst naar onduidelijkheid over zijn nationaliteit, laat verweerder gelden dat de nationaliteit van verzoeker in de registers nog steeds vermeld staat als Irak, reden waarom dit ook zo werd opgenomen bij de identificatiegegevens van verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat de identificatieprocedure via de Jorjaanse autoriteiten werd opgestart, en dit op basis van de voorgelegde documenten. In een tweede onderdeel van het enig middel richt verzoeker zich tegen de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Zij houdt voor dat er geen afdoende en concrete motivering is omtrent de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Verweerder verwijst hieromtrent naar de gedegen motivering in de bestreden beslissing:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 2013 onwettig in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren sinds hij meerderjarig is geworden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 9.03.2020 en 5.10.2022 die hem betekend werd op 9.03.2020 en op 26.12.2022. Dit laatste bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene herbevestigd op 22.07.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. □ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Betrokkene werd op 26.12.2022 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel behoudens de voorhechtenis vanwege gewone diefstal en voor diefstal met braak, inklimming en het gebruik van valse sleutels. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met gebruikmaking van een gestolen sleutelbos kledingcontainers had leeggemaakt. Het nadeel dat de slachtoffers hierdoor leden, liep op in de duizenden euro's. Deze feiten getuigen van een zwaar gebrek aan normbesef, waartoe de maatschappij moeten worden beschermd. De handelswijze van betrokkene geeft blijk van volkomen gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht, dat de openbare veiligheid in gevaar brengt. Systematische diefstallen met het oog op snel en gemakkelijk geldwinst ondergraven het maatschappelijke weefsel en de openbare veiligheid. De lichtzinnigheid en het sprekend gemak waarmee tot de feiten werd overgegaan, geven blijk van een gebrek aan normbesef dat op zich reeds doet vrezen voor herhaling. Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast werd ten laste van betrokkene op 27.01.2026 een proces-verbaal opgemaakt door PZ Gent vanwege economische overtredingen."

Verzoekende partij kan gelet op bovenstaande gedegen motivering van de gemachtigde van de Minister allerminst voorhouden dat de bestreden beslissing geen concrete, specifieke en afdoende motivering bevat.

De gemachtigde van de Minister motiveert immers zeer uitvoerig waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan aan verzoeker.

Verzoeker kan bezwaarlijk stellen dat er geen sprake is van een risico op onderduiken nadat hem meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, die hij niet naleefde.

Waar verzoeker verwijst naar de moeilijkheden om documenten te verzamelen om zijn verblijfsaanvraag in te dienen, wijst verweerder erop dat verzoeker hiervan geen enkele melding maakte tijdens het hoorrecht en dat hiervan ook geen enkel spoor zit in het administratief dossier.

Het kan de gemachtigde van de Minister dus bezwaarlijk ten kwade worden genomen dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Overigens laat verweerder gelden dat de beslissing inzake het risico op onderduiken voldoende ondersteund wordt door de vaststelling dat verzoeker (1) meerdere verwijderingsmaatregelen naast zich heeft neergelegd en (2) een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Waar verzoeker stelt dat hij niet deugdelijk werd gehoord, laat verweerder gelden dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven,

noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag d.d. 27.01.2026, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 27.01.2026 om 18u15 verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.” (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere

afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag betoog omtrent de beweemde moeilijkheden om een verblijfsprocedure op te starten en een beweemde afhankelijkheid van zijn in België verblijvende familie, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Te meer nu blijkt dat bij verzoeker werd gepeild naar verblijfsaanvragen en dat hij enkel antwoordde dat hij nog nooit buiten België was geweest.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

In een derde onderdeel van het enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Omtrent artikel 8 EVRM wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat hij in België geboren is en reeds zijn hele leven in België verblijft. Dit stemt overeen met hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Betrokkene werd geboren in België en heeft als minderjarige gedurende meerdere jaren over legaal verblijf in België beschikt. Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht echter in 2013. Betrokkene ondernam sinds hij meerderjarig is geworden geen enkele poging om zijn onwettig verblijf in België te regulariseren.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder, zus, tante nonkel en nog verre familieleden in België wonen. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Betrokkene levert geen enkel bewijs van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn familieleden. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart geen partner of minderjarige kinderen in België te hebben.

Bovendien het feit dat betrokkenes familieleden in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland, § 54).

Hoewel betrokkene in 1999 in België werd geboren en gedurende veertien jaar over een legaal verblijf heeft beschikt, kan dit op zich geen grond vormen voor een verblijfsrecht of een bijzonder beschermingsstatuut. Het verblijfsrecht van betrokkene werd in 2013 beëindigd, waarna hij tot op heden zonder geldige verblijfsrechtelijke titel op het grondgebied verbleef. Het louter feit dat betrokkene sinds zijn geboorte onafgebroken in België heeft verbleven, volstaat volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet om een duurzaam privé- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te doen ontstaan dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen verhinderen (zie o.m. RvV nr. 112.529 van 17 april 2013; RvV nr. 166.784 van 28 februari 2017). De duur van het verblijf kan slechts in aanmerking worden genomen voor zover zij gepaard gaat met een aantoonbare en substantiële integratie, hetgeen impliceert dat betrokkene zich houdt aan de geldende rechtsregels. Uit de feiten die aan hem worden toegeschreven, alsook uit het uitblijven van iedere poging om zijn administratieve situatie te regulariseren sinds 2013, blijkt dat hij deze integratievereisten niet vervult. Het langdurig illegaal verblijf, dat uitsluitend voortvloeit uit de eigen keuze van betrokkene om zich aan de vreemdelingenwetgeving te onttrekken, kan dan ook niet in zijn voordeel worden aangevoerd.

Het wordt niet ontkend dat betrokkene ongetwijfeld banden in België heeft ontwikkeld tijdens zijn kindertijd in legaal verblijf en deze mogelijk heeft verdergezet nadat zijn legaal verblijf werd beëindigd. Ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft, waarvan 14 jaar in legaal verblijf, en aldus banden ontwikkeld heeft in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt uit de verklaringen van betrokkene en een lezing van het administratief dossier niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigd. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert, en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Daarnaast, het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM."

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoeker blijft evenwel in gebreke om aan te tonen dat er sprake zou zijn van bijkomende banden van afhankelijkheid met zijn moeder, zus, tante, nonkel en andere verwanten.

Zie ter zake:

“In casu beroept verzoeker zich aldus op de band tussen een meerderjarig kind en zijn ouders. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de bestreden beslissing volgt dat verzoeker onvoldoende aantoonde dat hij financieel en/of materieel ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeker slaagt er niet in dit motief te weerleggen. Het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid is aldus niet bewezen. Het feit dat hij in Albanië samenwoonde met zijn moeder, betekent op zich niet dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Bovendien heeft dit slechts betrekking op de situatie in Albanië en niet in België.” (RvV nr. 317.718 van 29.11.2024)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers kan de verzoekende partij, omwille van het verlies van zijn verblijfsrecht, geacht worden voor de eerste keer om toelating te hebben verzocht en betreft de bestreden beslissing derhalve geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat verzoeker het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden.

Verzoeker toont niet aan dat hij en zijn in België verblijvende familieleden – gedurende de periode van (tijdelijke) scheiding – niet in staat zouden zijn om een nauw contact te onderhouden via periodieke bezoeken of via moderne communicatiemiddelen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete

hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

In dit verband dient ook te worden benadrukt dat – zoals supra reeds werd aangehaald en zoals ook in de bestreden beslissing expliciet werd gemotiveerd – verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan het gezinsleven met het minderjarig kind van verzoekende partij (kind dat reeds geruime tijd voltijds bij de moeder verblijft).

Zie in die zin:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Zie inzake:

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In een vierde onderdeel van het enig middel richt verzoeker zich tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Opnieuw stelt verzoekende partij dat de motieven voor de beslissing tot terugleiding naar de grens niet afdoende zouden zijn.

Evenwel dient te worden gewezen op de gedegen motivering van de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing:

“Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’. Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’. Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, aangezien hij in België geboren is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Waar verzoeker herhaalt dat geen risico op onderduiken kan worden weerhouden, verwijst verweerder naar de repliek ter zake op het tweede onderdeel van het enig middel.

In een vijfde onderdeel van het enig middel beroep verzoeker zich op een schending van “de motiveringsplicht”.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verder laat de verweerder gelden dat:

- *verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder kan dan ook slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3. Beoordeling

4.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over het privéleven van verzoeker:

"Betrokkene verklaart dat hij in België geboren is en reeds zijn hele leven in België verblijft. Dit stemt overeen met hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Betrokkene werd geboren in België en heeft als minderjarige gedurende meerdere jaren over legaal verblijf in België beschikt. Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht echter in 2013. Betrokkene ondernam sinds hij meerderjarig is geworden geen enkele poging om zijn onwettig verblijf in België te regulariseren.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder, zus, tante nonkel en nog verre familieleden in België wonen. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van

een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Betrokkene levert geen enkel bewijs van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn familieleden. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in zijn land van herkomst. Betrokkene verklaart geen partner of minderjarige kinderen in België te hebben.

Bovendien het feit dat betrokkene's familieleden in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland, § 54).

Hoewel betrokkene in 1999 in België werd geboren en gedurende veertien jaar over een legaal verblijf heeft beschikt, kan dit op zich geen grond vormen voor een verblijfsrecht of een bijzonder beschermingsstatuut. Het verblijfsrecht van betrokkene werd in 2013 beëindigd, waarna hij tot op heden zonder geldige verblijfsrechtelijke titel op het grondgebied verbleef. Het louter feit dat betrokkene sinds zijn geboorte onafgebroken in België heeft verbleven, volstaat volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet om een duurzaam privé- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te doen ontstaan dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen verhinderen (zie o.m. RvV nr. 112.529 van 17 april 2013; RvV nr. 166.784 van 28 februari 2017). De duur van het verblijf kan slechts in aanmerking worden genomen voor zover zij gepaard gaat met een aantoonbare en substantiële integratie, hetgeen impliceert dat betrokkene zich houdt aan de geldende rechtsregels. Uit de feiten die aan hem worden toegeschreven, alsook uit het uitblijven van iedere poging om zijn administratieve situatie te regulariseren sinds 2013, blijkt dat hij deze integratievereisten niet vervult. Het langdurig illegaal verblijf, dat uitsluitend voortvloeit uit de eigen keuze van betrokkene om zich aan de vreemdelingenwetgeving te onttrekken, kan dan ook niet in zijn voordeel worden aangevoerd.

Het wordt niet ontkend dat betrokkene ongetwijfeld banden in België heeft ontwikkeld tijdens zijn kindertijd in legaal verblijf en deze mogelijk heeft verdergezet nadat zijn legaal verblijf werd beëindigd. Ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft, waarvan 14 jaar in legaal verblijf, en aldus banden ontwikkeld heeft in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt uit de verklaringen van betrokkene en een lezing van het administratief dossier niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigd. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert, en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Daarnaast, het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene ondernam als meerderjarige ook geen enkele poging om zijn verblijf in België te regulariseren. Bijgevolg verblijft betrokkene reeds sinds 2013 op illegale wijze op het grondgebied. De betrokkene is

doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkene's eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Uit deze motieven blijkt dat verweerder wel lijkt te aanvaarden dat verzoeker een privéleven heeft in België.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *"Betrokkene verklaart dat hij in België geboren is en reeds zijn hele leven in België verblijft. Dit stemt overeen met hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Betrokkene werd geboren in België en heeft als minderjarige gedurende meerdere jaren over legaal verblijf in België beschikt. Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht echter in 2013. Betrokkene ondernam sinds hij meerderjarig is geworden geen enkele poging om zijn onwettig verblijf in België te regulariseren."*

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid in casu van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een "fair balance" test naar de eventuele positieve verplichtingen van de staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan en anderen v. Noorwegen, § 68 – 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, Konstatinov v. Nederland, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI; EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-I; EHRM 21 februari 1990, Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk, § 41, Series A no. 172). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de "fair balance" toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de

wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Voormelde beoordeling vereist dat wordt nagegaan of er omstandigheden aanwezig zijn die maken dat verzoeker voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, omdat de banden aangegaan met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

Deze elementen moeten vervolgens worden afgewogen tegen het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland. Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers. Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen – zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland – een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

Verzoeker benadrukt doorheen zijn verzoekschrift dat hij in Gent (België) is geboren in 1999, hij zijn hele leven in België heeft gewoond, hij 14 jaar op legale wijze in België heeft verbleven tot er een einde werd gesteld aan zijn legaal verblijf omwille van de fraude die zijn ouders hebben gepleegd, een gegeven dat hem niet kan worden aangewreven. Ondertussen hebben de leden van zijn oorspronkelijk kerngezin allen legaal verblijf in België.

Verzoeker betwist dat hij geen moeite doet om zich in regel te stellen. Zo werd zijn geboorteakte in 2016 een eerste keer aangepast om deze aan te passen naar de correcte identiteit van zijn moeder. Vervolgens werd in mei 2020 een nieuwe gerechtelijke procedure opgestart om de geboorteakte te laten corrigeren met betrekking tot de identiteit van zijn vader. Bij vonnis van de familierechtbank te Gent van 2 mei 2024 werd zijn identiteit gecorrigeerd (zie stuk 3 bij zijn verzoekschrift). Verzoeker tracht nu op basis van zijn gecorrigeerde identiteit een Jordans paspoort te bekomen, hetgeen naar eigen zeggen moeilijk verloopt nu hij nooit in Jordanië heeft gewoond en hij er geen netwerk heeft om hem hierin bij te staan (zie stuk 5 bij zijn verzoekschrift).

Verzoeker betwist dat hij een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest Zh. en O. waarin wordt benadrukt dat steeds in concreto moet worden nagegaan of er een gevaar is voor de openbare orde en dat hierbij ook andere gegevens zoals de aard en de ernst van de feiten mee in rekening moeten worden gebracht. Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat wordt verwezen naar de correctionele rechtbank te Dendermonde van 26 december 2022 waarbij verzoeker een straf met volledig uitstel kreeg. Verzoeker werpt op dat ook al motiveerde de rechter dat verzoeker schuld trof het gevaar voor de openbare orde niet van die aard is dat een vrijheidsstraf moest worden opgelegd. Verzoeker benadrukt dat hij de opgelegde voorwaarden minutieus opvolgt. Verzoeker besluit dat hieruit geen gevaar voor de openbare orde kan worden opgemaakt. Verzoeker besluit dat de veroordeling van 2022 niet langer relevant is om een oordeel te vellen over enig gevaar voor de openbare orde, te meer nu verzoeker een straf met uitstel kreeg en hij zijn voorwaarden correct heeft nageleefd.

De vraag rijst of verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze alle relevante elementen in zijn belangenafweging heeft betrokken en er een passend gewicht aan heeft toegekend.

In de zéér uitzonderlijke omstandigheden die deze zaak kenmerken:

- verzoeker is in 1999 geboren te Gent, België;
- verzoeker verbleef in zijn kindertijd vele jaren op legale wijze in België;
- verzoeker verbleef heel zijn leven als minderjarige in België waarvan een groot deel in legaal verblijf;
- verzoeker heeft zijn hele bewuste kindertijd en jeugd in België verbleven en er een opleiding genoten, het kan dan ook niet betwist worden dat verzoeker zeer nauwe banden met België heeft opgebouwd;
- verzoeker heeft geen reële banden met Jordanië, nergens uit blijkt dat hij er ooit zou zijn geweest, de leden van zijn oorspronkelijk kerngezin beschikken over een legaal verblijf in België, op zijn vader na, die overleed op 19 juni 2000;

- verzoeker heeft geen Jordaans paspoort;
- verzoeker verloor zijn legaal verblijf toen hij zelf nog minderjarig was door de fraude die zijn ouders hebben gepleegd, hetgeen hem niet kan worden aangewreven, hoewel zijn moeder hiervoor strafrechtelijk werd veroordeeld beschikt zij thans over een duurzaam verblijfsrecht in België;
- verzoeker heeft stappen ondernomen om zijn geboorteakte te corrigeren (zie stuk 3 bij het verzoekschrift), verzoeker lijkt ook stappen te hebben ondernomen om een Jordaans paspoort te verkrijgen (zie stuk 5 bij het verzoekschrift) en een verblijfsaanvraag voor te bereiden (zie stuk 5 bij het verzoekschrift);
- wat betreft het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, wijst de Raad op het volgende:

Er dient te worden opgemerkt dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling werd omgezet in nationaal recht in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarop de huidige bestreden beslissing onder meer gestoeld is. Bovendien blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C-601/15 J.N. (grote kamer)).

In arrest C-554/13 wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. *“Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”* Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de minister meent dat verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene werd op 26.12.2022 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel behoudens de voorhechtenis vanwege gewone diefstal en voor diefstal met braak, inklimming en het gebruik van valse sleutels. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met gebruikmaking van een gestolen sleutelbos kledingcontainers had leeggemaakt. Het nadeel dat de slachtoffers hierdoor leden, liep op in de duizenden euro's. Deze feiten getuigen van een zwaar gebrek aan normbesef, waartoe de maatschappij moeten worden beschermd. De handelwijze van betrokkene geeft blijk van volkomen gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht, dat de openbare veiligheid in gevaar brengt. Systematische diefstallen met het oog op snel en gemakkelijk geldwinst ondergraven het maatschappelijke weefsel en de openbare veiligheid. De lichtzinnigheid en het sprekend gemak waarmee tot de feiten werd overgegaan, geven blijk van een gebrek aan normbesef dat op zich reeds doet vrezen voor herhaling. Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en

gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Daarnaast werd ten laste van betrokkene op 27.01.2026 een proces-verbaal opgemaakt door PZ Gent vanwege economische overtredingen."

En

"Bovendien het feit dat betrokkenes familieleden in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54)."

Verzoeker betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat hij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het Hof van Justitie stelt dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een correctionele veroordeling uit 2022 en een proces-verbaal van 27 januari 2026. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 januari 2026 werd aangetroffen in het bezit van "een hoeveelheid namaaksigaretten" (zie stuk 301 van het elektronisch administratief dossier).

De Raad oordeelt dat uit de veroordeling door de correctionele rechtbank van Dendermonde van 26 december 2022 niet langer kan blijken dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, te meer nu verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf met uitstel behoudens de voorlopige hechtenis. Verzoeker bracht sinds deze veroordeling ook geen tijd meer door in de gevangenis. Inmiddels zijn reeds drie jaar verstreken.

Het gegeven dat uit een proces-verbaal blijkt dat verzoeker naderhand op 27 januari 2026 werd aangetroffen in het bezit van "een hoeveelheid namaaksigaretten" doet hier niet anders over denken. Er wordt helemaal niet gepreciseerd wat de omstandigheden zijn.

De Raad oordeelt dat in de bestreden beslissing niet op redelijke wijze werd vastgesteld dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

In de zéér uitzonderlijke omstandigheden die deze zaak kenmerken is de Raad van oordeel dat de gemachtigde bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de volgende elementen:

- verzoeker is in 1999 geboren te Gent, België;
- verzoeker verbleef in zijn kindertijd vele jaren op legale wijze in België;
- verzoeker verbleef heel zijn leven als minderjarige in België waarvan een groot deel in legaal verblijf;
- verzoeker heeft zijn hele bewuste kindertijd en jeugd in België verbleven en er een opleiding genoten, het kan dan ook niet betwist worden dat verzoeker zeer nauwe banden met België heeft opgebouwd;
- verzoeker heeft geen reële banden met Jordanië, nergens uit blijkt dat hij er ooit zou zijn geweest, de leden van zijn oorspronkelijk kerngezin beschikken over een legaal verblijf in België, op zijn vader na, die overleed op 19 juni 2000;

- verzoeker heeft geen Jordaans paspoort;
- verzoeker verloor zijn legaal verblijf toen hij zelf nog minderjarig was door de fraude die zijn ouders hebben gepleegd, hetgeen hem niet kan worden aangewreven, hoewel zijn moeder hiervoor strafrechtelijk werd veroordeeld beschikt zij thans over een duurzaam verblijfsrecht in België.

Waar verweerder in de bestreden beslissing stelt dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat uit hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt dat men niet op algemene wijze kan stellen dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Bovendien blijkt uit recente rechtspraak van de Raad van State dat de Raad er bij zijn marginale toetsing in het kader van deze bepaling wel degelijk ook toe gehouden is te beoordelen of de gemachtigde bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening heeft gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden in het kader van het privéleven van de betrokken vreemdeling (RvS 26 september 2018, nr. 242.436)

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt vastgesteld.

4.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing, voor wat betreft de in artikel 1 genoemde beslissing, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU